

Sygn. akt I ACz 830/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.**

przeciwko: **W. S.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. akt VI GNC 364/13

p o s t a n a w i a:

- 1. oddalić zażalenie;**
- 2. zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Legnicy nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 18 września 2013 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony pozwanej kwotę 66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany wnosząc o jego uchylenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie:

- art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez nadanie klauzuli wykonalności nieprawomocnemu i nie podlegającemu natychmiastowemu wykonaniu nakazu zapłaty, podczas, gdy klauzulę wykonalności można nadać wyłącznie orzeczeniu prawomocnemu lub podlegającemu natychmiastowemu wykonaniu;

- art. 363 § 1 k.p.c. w zw. z art. 502 § 1 k.p.c. w zw. z art. 135 § 1 k.p.c. w zw. z art. 136 § 1 k.p.c. w zw. z art. 143 k.p.c. w zw. z art. 502¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 499 pkt 4 k.p.c. poprzez uznanie, że wydany w sprawie nakaz zapłaty był prawomocny, podczas gdy wskutek wadliwego doręczenia prawomocny nie był i albo powinien zostać uchylony albo powinna zostać podjęta próba ustanowienia kuratora do doręczeń, podczas gdy powyższych czynności zaniechano.

W odpowiedzi na zażalenie strona powodowa wniosła o jego oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Pozwany nie zdołał bowiem podważyć prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, co skutkuje przyjęciem, iż trafnie Sąd Okręgowy uznał, że wydany przeciwko niemu nakaz zapłaty, jako prawomocny, podlegał zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności. W istocie bowiem pozwany, zmierzając do obalenia postanowienia Sądu I instancji, zobligowany był jednocześnie obalić wynikające z art. 139 § 1 k.p.c. domniemanie skuteczności doręczenia odpisu wydanego w sprawie nakazu zapłaty. Tymczasem wniesione zażalenie nie zawierało zarzutu kwestionującego prawidłowość zastosowania przez Sąd I instancji przedmiotowego przepisu. Pozostałe zaś podniesione w ramach zażalenia zarzuty należało ocenić nie tylko jako chybione, ale i w części jako mijające się z istotą niniejszej sprawy. Oczywiście nietrafne jest bowiem stanowisko, jakoby okoliczności sprawy uzasadniały ustanowienie dla pozwanego kuratora procesowego (art. 143 k.p.c.), czy też uchylene nakazu zapłaty w oparciu o art. 502¹ k.p.c. w zw. z art. 499 pkt 4 k.p.c. Niewątpliwie bowiem strona powodowa w pozwie wskazała miejsce zamieszkania pozwanego, zaś adnotacje pocztowe na przesyłce sądowej nie pozwalały

na przyjęcie, jakoby miejsce zamieszkania pozwanego było nieznane. Skoro pozwany, mimo dwukrotnej prawidłowej awizacji nie podjął przesyłki w terminie, przewodniczący uprawniony był do pozostawienia jej w aktach ze skutkiem doręczenia (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2010 r., III CZP 105/10, LEX nr 694257). Nie mógł zaś Sąd I instancji dopuścić się naruszenia przepisu art. 136 § 1 k.p.c., jako że przepis ten adresowany jest wyłącznie do stron procesu i ich przedstawicieli, nie zaś Sądu orzekającego w sprawie.

Przechodząc jednak do istoty sprawy Sąd Apelacyjny, mając na uwadze dołączone do zażalenia oraz pism uzupełniających zażalenie dokumenty, a także dokumenty dołączone do odpowiedzi na zażalenie, uznał, że pozwany nie zdołał obalić wynikającego z art. 139 § 1 k.p.c. domniemania prawidłowości doręczenia odpisu nakazu zapłaty. Oczywiście przy tym jest, iż pozwany nie jest w stanie wykazać faktu niezamieszkiwania pod adresem wskazanym w pozwie, jako że

z logicznego punktu widzenia wykazanie okoliczności negatywnej nie jest możliwe, jednakże winien był wykazać, a przynajmniej uprawdopodobnić, fakt zamieszkiwania w innym miejscu, w szczególności zaś pod adresem wskazanym w zażaleniu. Powyższemu jednak nie uczynił zadość. Poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na tę okoliczność. Załączone do zażalenia dokumenty nie dawały bowiem dostatecznie uzasadnionych podstaw do przyjęcia prezentowanego przez niego stanowiska.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie świadczy o fakcie zamieszkiwania pod adresem: (...), M., jednorazowe przesłanie tam przez stronę powodową korespondencji ani też fakt odesłania przez pozwanego przesyłki zwrotnej ze wskazaniem tego adresu w nagłówku pisma. Tezę taką można byłoby postawić w sytuacji wykazania przesłanek z art. 25 k.c., tj. że pozwany pod adresem tym zamieszkiwał z zamiarem stałego pobytu. Przedłożone zaś przez stronę powodową do odpowiedzi na zażalenie dokumenty w postaci informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2014 r., informacji z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW z dnia 5 lutego 2014 r. oraz wyciągów z księgi udziałów powodowej Spółki, której jednym ze współników jest pozwany, wg stanu na dzień

6 czerwca 2013 r. i 8 kwietnia 2014 r. świadczyły, iż zarówno adresem zameldowania, jak i adresem zamieszkania oraz adresem do korespondencji pozwanego był adres wskazany w pozwie. Powyższe poddaje zaś w wątpliwość okoliczność, jakoby pozwany w istocie pod adresem wskazanym w zażaleniu zamieszkiwał, czy też używał go jako adresu do doręczeń. Jednorazowa wymiana korespondencji o powyższym w żadnym razie nie świadczy.

Argumentacji pozwanego nie potwierdza również skierowana w dniu 5 czerwca 2013 r. do Urzędu Pocztowego w Ś. informacja o niezamieszkiwaniu pod dotychczasowym adresem. Abstrahując już od faktu, iż wbrew twierdzeniom pozwanego zawartym w zażaleniu, nie zawiera ona wskazania nowego adresu, to wskazać należy, iż stanowi ona dokument prywatny potwierdzający wyłącznie, że podpisująca go osoba złożyła oświadczenie o określonej treści, w żadnym zaś razie nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą zawartego w nim oświadczenia.

W tym zatem stanie rzeczy, wobec braku dostatecznie uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. i 397 § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego wydano w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu uregulowaną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając na rzecz strony powodowej od pozwanego koszty zastępstwa w kwocie 120 zł w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 13 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

KP